אם יש לו עִידִית וְזִיבּוּרִית, נָזְקִין בְּעִידִית, וּבַעַל חוֹב וּכְתוּבַּת אִשָּׁה בְּזִיבּוּרִית. מסיימת הגמרא את הקושיא, קָתָנֵי מִיָּהָא מְצִיעָא – שנינו על כל פנים בדין האמצעי שבברייתא, שאם יש לו בֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, נָזְקִין וּבַעַל חוֹב בְּבֵינוֹנִית, וּכְתוּבַּת אִשָּׁה גובה בְּזִיבּוּרִית, וְאִי אֲמַרְתְּ בְּשֶׁלּוֹ [–בשל המזיק] הֵן שָׁמִין, אם כן כשיש לו רק בינונית וזיבורית, תֵּיעָשֶׂה הַבֵּינוֹנִית שֶׁלּוֹ כְּעִידִית', שהרי היא המובחרת שבשדותיו, והרי זה כאילו יש לו עידית וזיבורית, וְדָחֶה בַּעַל חוֹב אֲצֶל זִיבּוּרִית, כמבואר בברייתא עצמה, שאם יש לו עידית וזיבורית גובה הבעל חוב מזיבורית, ואילו בברייתא מבואר שגובה מבינונית, ומוכח שבשל עולם הם שמים.

מתרצת הגמרא: לעולם יש לומר שבשלו הם שמים, וְהָכָא – בברייתא בְּמַאי עָסְקִינַן, כְּגוֹן שֶׁמלבד הבינונית והזיבורית, הָיְתָה לוֹ – ללוה עִידִית בשעת ההלוואה, וממילא השתעבדה הבינונית לבעל חוב, ולאחר ההלוואה מָכְרָהּ הלוה, אך שעבוד הבעל חוב נשאר בקרקע שהיתה 'בינונית' בשעת ההלוואה, אף אחרי שנמכרה העידית. וְכֵן אָמַר רַבִּי חִסְדָּא בביאור הברייתא, כְּגוֹן שֶׁהָיְתָה לוֹ עִידִית וּמְכָרָהּ. מסייעת הגמרא לתירוץ זה: הָכִי נָמֵי מְסְתַּבְּרָא – אכן כך מסתבר לבאר את הברייתא, מִדְּקָתָנֵי בברייתא אַחֲרִיתֵי [–אחרת] שלא כמבואר בברייתא זו, אלא שאם יש לו רק בֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, נָזְקִין בְּבֵינוֹנִית, וּבַעַל חוֹב וּכְתוּבַּת אִשָּׁה בְּזִיבּוּרִית, ולכאורה קַשְׁיָין אַהֲדָדֵי – שתי הברייתות סותרות זו לזו, שבראשונה נאמר שבאופן כזה בעל חוב גובה בבינונית, ובשניה נאמר שדינו בזיבורית, אֶלָּא לַאו שְׁמַע מִינָּהּ שכָּאן – בברייתא הראשונה מדובר שֶׁהָיְתָה לוֹ עִידִית וּמְכָרָהּ, וכיון שבתחילה השתעבדה לו הבינונית, גובה ממנה, כָּאן – בברייתא השניה מדובר שֶׁלֹּא הָיְתָה לוֹ עִידִית וּמְכָרָהּ, אלא היתה לו מתחילה רק בינונית, וכיון שבשלו הם שמים, נחשבת הבינונית כ'עידית', וגובה הבעל חוב מהזיבורית.

הגמרא מתרצת את שתי הברייתות אף אם בשל עולם הם שמים. מתרצת הגמרא: וְאִי בָּעֵית אֵימָא, שבאמת בשל עולם הם שמים, ושלא כדברי רבי אבא, וְאִידֵי וְאִידֵי – זו וזו, כלומר בשתי הברייתות מדובר שֶׁלֹּא הָיְתָה לוֹ עִידִית וּמְכָרָהּ, אלא או שלא היתה לו כלל עידית, או שעדיין יש לו עידית, וכמו שיבואר, וְלֹא קַשְׁיָא, אלא הָא – בברייתא השניה האומרת שהבעל חוב גובה מזיבורית, מדובר דְּיַשְׁוֶוהָ – ששוה הַבֵּינוֹנִית שֶׁלּוֹ כְּעִידִית דְּעָלְמָא [–של רוב העולם], ויש לו עוד קרקע משובחת יותר, שהיא עידית שלו, וכיון שבשל עולם הם שמים, גובה הבעל חוב מ'זיבורית' של המלוה, שהיא בינונית של רוב העולם, וְהָכָא – בברייתא הראשונה מדובר דְּלֹא היתה לו כלל עידית וְלֹא שַׁוֶוהָ הַבֵּינוֹנִית שֶׁלּוֹ כְּעִידִית דְּעָלְמָא, אלא כבינונית של רוב העולם, ולכן גובה הבעל חוב מבינונית שלו, שהיא בינונית של רוב העולם.

מתרצת הגמרא את הסתירה בברייתות באופן נוסף: וְאִי בָּעֵית אֵימָא, אִידֵי וְאִידֵי כְּגוֹן שֶׁהָיְתָה בֵּינוֹנִית שֶׁלּוֹ כְּבֵינוֹנִית דְּעָלְמָא, ואין לו קרקע טובה יותר, וְהָכָא בְּהָא פְּלִיגִי – שתי הברייתות נחלקו בצדדי הספק של רב שמואל, מַר סָבַר – התנא בברייתא השניה סובר שבְּשֶׁלּוֹ הֵן שָׁמִין, וכיון שאין לו קרקע טובה יותר מה'בינונית', דינה כעידית, ואין בעל חוב גובה ממנה אלא מזיבורית, וּמַר סָבַר – התנא בברייתא הראשונה סובר שבְּשֶׁל עוֹלָם הֵן שָׁמִין, וכיון שבינונית זו נחשבת כבינונית אצל רוב העולם, בעל חוב גובה ממנה.

מתרצת הגמרא באופן אחר את הסתירה בברייתות: רָבִינָא אָמַר, שהברייתות מבוארות בין אם בשלו הם שמים ובין אם בשל עולם הם שמים, ושתי הברייתות כְּדַעְתֵּיהּ דְּפָלְיגִי – חולקות בדין שאמר עולא, דְּאָמַר עוּלָּא, דִּבְרֵי תּוֹרָה הוא שבַּעַל חוֹב דינו בְּזִיבּוּרִית, שֶׁנֶּאֱמַר לענין גביית חוב (דברים כד יא) 'בַּחוּץ תַּעֲמֹד וְהָאִישׁ אֲשֶׁר אַתָּה נֹשֶׁה בּוֹ יוֹצִיא אֵלֶיךָ אֶת הָעֲבוֹט הַחוּצָה', ויש לדרוש, מַה דַּרְכּוֹ שֶׁל אָדָם – הלוה לְהוֹצִיא לַחוּץ – לצורך גביית החוב, את הַפְּחוֹת שֶׁבַּכֵּלִים, והוא הדין בגביית קרקע, שגובים את הפחותה בקרקעות שהיא זיבורית. וּמַה טַּעַם אָמְרוּ חכמים שבַּעַל חוֹב בְּבֵינוֹנִית, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִּנָּעֵל דֶּלֶת בִּפְנֵי לְוִין – שלא יסרבו בני אדם להלוות ממון, מחשש שיצטרכו לגבות זיבורית. ובזה נחלקו הברייתות, מַר – התנא בברייתא הראשונה אֵית לֵיהּ תַּקָּנָתָא דְּעוּלָּא – הוא סובר תקנה זו, ולכן הבעל חוב גובה מבינונית, וּמַר – התנא בברייתא השניה, לֵית לֵיהּ תַּקָּנָתָא דְּעוּלָּא, אלא דינו כמבואר בתורה, בזיבורית, ואף אם היתה לו גם עידית, וממילא קרקע זו היא 'בינונית' גמורה, גובה הבעל חוב מזיבורית:

הגמרא מביאה ברייתא בענין גביית חובות מלקוחות: תָּנוּ רַבָּנָן, אדם שחייב לשלם לניזק, לבעל חוב, ולכתובת אשתו, ויש לו כמה סוגי קרקעות, וּמָכַר את כולן לְאָדָם אֶחָד, אוֹ שמכרן לִשְׁלֹשָׁה בְּנֵי אָדָם בְּאֶחָד – בבת אחת, הדין הוא שבּוֹלֵן – כל הלקוחות נִכְנְסוּ תַּחַת הַבַּעֲלִים, והנושים גובים כדינם, ניזק מעידית, בעל חוב מבינונית, וכתובת אשה מזיבורית. אומרת הברייתא דין נוסף, אם שלשה אנשים קנו את הקרקעות בָּזֶה אַחַר זֶה, בּוֹלֵן – כל הנושים גּוֹבִין מִן הקונה הָאַחֲרוֹן, כיון שהלקוחות הראשונים השאירו קרקע ביד החייב עצמו, וכיון שאין גובים מנכסים משועבדים במקום שיש נכסים בני חורין, כמבואר להלן (ע"ב), חל שעבודם על הקרקע האחרונה שביד החייב, אפילו אם היא זיבורית. ואם אֵין לוֹ – ללוקח האחרון מספיק לכולם, הנושה שלא גבה מהלוקח האחרון גּוֹבֶה מֵהלוקח שֶׁלְּפָנָיו, ואם אֵין גם לוֹ מספיק, גּוֹבֶה מִשֶּׁלְּפָנָיו פָּנָיו – מהלוקח שקדם לו, והיינו מהלוקח הראשון.

מבררת הגמרא את הדינים שבברייתא: שנינו ברישא שאם מָכָרָן לְאֶחָד כל הנושים גובים כדינם, הֵיכִי דָּמֵי, אֵילֵימָא שמכר לו את כולן בְּבַת אַחַת – בשטר אחד, אם כן מה החידוש בדין זה, והרי הַשְׁתָּא שמבואר בברייתא שאם מכר לִשְׁלֹשָׁה בני אדם כאחד, דְּאִיכָּא לְמֵימַר חַד מִינַּייהוּ קָדִים – שהיה מקום לומר ששטרו של אחד מהם קדם לאחרים, וכל אחד מהלקוחות יטען ששטרו קדם וידחה את הנושים, מכל מקום אָמְרַתְּ שבּוֹלֵן נִכְנְסוּ תַּחַת הַבַּעֲלִים וגובים כדינם, כיון שהשטרות נכתבו באותו יום ולא ניכר מי קדם למי, אם כן כשמְּכָרָן לְאָדָם אֶחָד בבת אחת, מִיבַּעְיָא – וכי יש צורך להשמיענו שכולם גובים ממנו כדינם. אֶלָּא פְּשִׁיטָא שמדובר ברישא שאדם אחד קנה את השדות בָּזֶה אַחַר זֶה, והחידוש הוא שכולם גובים כדינם, ולא כולם גובים מהקרקע האחרונה שקנה.

מקשה הגמרא: וּמַאי שְׁנָא דין שֶׁלִּשְׁלֹשָׁה שקנו בזה אחר זה, שכולם גובים מהאחרון, כיון דְּכֻלְּ חַד וְחַד מהלקוחות הראשונים אָמַר לֵיהּ לנושה, הַנַּחְתִּי לְךָ מָקוֹם לְגִבּוֹת מֵמֶּנּוּ את חובך, שהרי אחרי קנייתם נשארה קרקע ביד החייב, ואין נפרעים מנכסים משועבדים במקום שיש נכסים בני חורין, הָאי נַמִּי – גם זה שקנה לבדו את כל השדות בזו אחר זו, אָכַל חַד וְחַד – על כל קרקע וקרקע מהראשונות שקנה לֵימָא לֵיהּ – יאמר לנושה, הַנַּחְתִּי לְךָ מָקוֹם לְגִבּוֹת מֵמֶּנּוּ, ויגבו כולם מהאחרונה, ומדוע אמרה הברייתא שכולם גובים כדינם. מתרצת הגמרא: הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן, כְּגוֹן שֶׁלָּקַח את הָעִידִית בָּאַחֲרוֹנָה, ואם ידחה אותם לאחרונה יגבו כולם מהעידית, ועדיף לו שיגבו כדינם. וְכֵן אָמַר רַב שֵׁשֶׁת בביאור הברייתא, כְּגוֹן שֶׁלָּקַח עִידִית בָּאַחֲרוֹנָה.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי, מדוע כולם גובים כדינם, לֵיתֵּי כּוּלְּהוּ וְלִיגְבּוּ מֵעִידִית – יבואו כולם ויגבו מהעידית בעל כרחו של הלוקח, כיון שהיתה אחרונה ביד החייב, וחל שעבודם עליה. מתרצת הגמרא: מִשּׁוּם דְּאָמַר לְהוּ הלוקח, אִי שַׁתָּקִיתוּ וְשָׁקְלִיתוּ כְּדִינֵיכוּ, שָׁקְלִיתוּ – אם תשתקו מלתבוע את העידית, ותיטלו כל אחד כדינו, מוטב, וְאִי לֹא תתרצו בכך, מְהַדְּרָנָא שְׁטָרָא דְּזִיבּוּרִית לְמָרֵיהּ – אשיב את שטר הקנין של הזיבורית למוכר, וְכשתהיה הזיבורית בידו שָׁקְלִיתוּ כּוּלְּכוּ מִזִּיבּוּרִית – תגבו כולכם מזיבורית, שהרי אין גובים ממשועבדים במקום שיש בני חורין. מקשה הגמרא: אִי הָכִי, מדוע אמרה הברייתא שכולם גובים כדינם, ונמצא שהניזק גובה מעידית,

בִּנְזָקִין נַמִּי נֵימָא הָכִי – גם לניזק יאמר הלוקח, אם תסכים לגבות מבינונית מוטב, ואם לא, אחזיר את הזיבורית למוכר, ותגבה מהזיבורית. אֶלָּא בודאי צריך לומר, דְּהָכָא – בברייתא בְּמַאי עָסְקִינַן, בְּיִתְמֵי – ביתומים, כלומר שהמוכר מת והניח יתומים, דְּלַאו בְּנֵי פַּרְעוֹן נִינְהוּ – שאינם חייבים לפרוע את חובות אביהם שלא הוריש להם קרקעות, וְשַׁיְּעְבּוּדָא דִילֵיהּ – שעבודו של החייב שמת, עֲלֵיהּ דִּידֵיהּ רַמְיָא – מוטל רק על הלוקח, וְהִלְכָךְ [–לכן] לֵיכָּא לְמֵימַר הָכִי – אין הלוקח יכול להחזיר לו את הזיבורית, ואף אם יחזירה ליורשים לא יתחייבו לפרוע, אלא יגבו מהלוקח. ואם כן חוזרת הקושיא, כיון שקנה את העידית בסוף, מדוע אין כולם גובים מהעידית.

הגמרא מבארת את הטעם בברייתא באופן אחר. מתרצת הגמרא: אֶלָּא הטעם שכולם גובים כדינם, מִשּׁוּם דְּאָמַר לְהוּ הלוקח, מַעֲמָא מַאי אָמוֹר רַבָּנָן – מה טעמם שתיקנו חכמים שאין נִפְרָעִין מִנְּכָסִין מְשׁוּעְבָּדִים בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי חוֹרִין – נכסים ביד החייב עצמו, מִשּׁוּם תַּקָּנָתָא דִידִי – הרי תיקנו זאת לטובתי, כדי שלא יגבו ממני אלא מהחייב עצמו, ואם כן, אֲנָא – אני, שלקחתי עידית באחרונה, בָּהָא תַּקָּנָתָא לָא נִיחָא לִי – לא נח לי בקיום תקנה זו, ורצוני שתגבו כדינכם. מוכיחה הגמרא שאדם יכול לבטל תקנה שנתקנה לטובתו, כְּדְרָבָא, דְּאָמַר רָבָא, כָּל הָאוֹמֵר אִי אֶפְשִׁי בְּתַקָּנַת חֲכָמִים שתיקנו לטובתי, כְּגוֹן תקנה זו, שׁוֹמְעִין לוֹ ועושים כדבריו. מבארת הגמרא: מַאי 'כְּגוֹן זוֹ', על איזו תקנה אמר רבא את דבריו, כְּדְרַב הוּנָא, דְּאָמַר רַב הוּנָא, אף שתיקנו חכמים שמעשי ידי האשה שייכים לבעלה, הרי תקנה זו היא לטובתה, כיון שתמורת מעשי ידיה חייב בעלה לפרנסה אף אם דמי פרנסתה יקרים ממעשי ידיה, ולכן יְכוֹלָה אִשָּׁה שֶׁתֹּאמַר לְבַעְלָהּ, אני מוותרת על תקנה זו, וְאֵינִי נִיזּוֹנֶית ממך, וְאֵינִי עוֹשָׂה עבורך מלאכה: הגמרא דנה באופן זה שקנה את העידית באחרונה, אך חזר ומכר חלק מהשדות לאחרים. אומרת הגמרא: פְּשִׁיטָא, שאם מָכַר לוֹקֵחַ זה את הַבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, וְשַׁיֵּיר רק את הָעִידִית לְפָנָיו – לעצמו, הדין הוא דְּלֵיתְהוּ כּוּלְּהוּ וְלִיגְבּוּ מֵעִידִית – יבואו כל הנושים ויגבו מהעידית שביד הלוקח הראשון, דְּהָא עידית זו 'אַחֲרוֹנָה' הִיא, וכיון שהיתה אחרונה ביד החייב לאחר שקנה הלוקח את שאר השדות, חל שעבוד כולם על שדה זו, ואף שהתבאר לעיל שיכול הלוקח לומר שאינו רוצה בקיום תקנה זו שנתקנה לטובתו, היינו כשבידו להגבותם משדות אחרות, ואילו כאן הרי הַבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית לֵיתְנְהוּ גַּבֵּיהּ – אינם בידו, דְּמֵצִי לְמֵימַר לְהוּ – שיוכל לומר לנושים 'גְּבוּ מִבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, משום דְּלָא נִיחָא לִי בְּתַקָּנָתָא דְּרַבָּנָן', וכיון שאינם בידו ואינו יכול לומר כן, גובים בעל כרחו מהעידית שנשארה בידו. מסתפקת הגמרא: אֲבָל אם מָכַר הלוקח את הָעִידִית, וְשַׁיֵּיר לעצמו בֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, מַאי, האם יגבו כולם מהלוקח השני שהעידית בידו, או שגובים אף מהלוקח הראשון.

מביאה הגמרא את סברת אביי: מָכַר אַבֵּי לְמֵימַר, אָתוּ כּוּלְּהוּ גְּבוּ מֵעִידִית שביד השני, כיון שהיא הקרקע שנשארה אחרונה ביד החייב, וכיון שתיקנו חכמים שאין גובים ממשועבדים כשיש בני חורין, חל עליה שעבוד כולם. דוחה רבא: אָמַר לֵיהּ רָבָא, הרי מַה מָּכַר הלוקח הָרִאשׁוֹן לַשֵּׁנִי, גם כָּל זְבוּת וטענה שֶׁתָּבַע [–שראויה לבוא] לְיָדוֹ של הראשון, וְכֵיוָן דְּאִילּוּ אָתוּ [–באו] הנושים לְגַבֵּי לוֹקֵחַ רִאשׁוֹן בזמן שהיתה העידית בידו, הֵיכִי מָצֵי אִגְּבֵי לְהוּ – יכול להגבותם מִבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית שברשותו, וְאַף עַל פִּי דְּכִי זַבְנֵי הַבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית, אֲבָתְיּ – עדיין, קרקע הָעִידִית בְּנֵי חוֹרִין הֲוַאי, וְאֵין נִפְרָעִין מִנְּכָסִים מְשׁוּעְבָּדִים כָּל זְמַן דְּאִיכָּא בְּנֵי חוֹרִין, וממילא חל שיעבוד כולם על העידית, ואף אחר שקנאה מהחייב היה ראוי שיגבוה ממנו, מכל מקום מָצֵי אָמַר לֵיהּ לנושה, לָא נִיחָא לִי בְּהַאי תַּקָּנָה – איני חפץ בתקנה זו שתיקנו לטובתי, ויגבו מהקרקעות האחרות שברשותו, וממילא הלּוֹקֵחַ הַשֵּׁנִי נַמִּי מָצֵי אָמַר לֵיהּ – גם כן יכול לומר לנושה, גְּבֵי מהבֵּינוֹנִית וְזִיבּוּרִית שביד הראשון ולא מהעידית שבידי. והטעם לכך כיון דְּכִי זָבֵין לוֹקֵחַ שֵׁנִי את העידית, אַדַּעְתָּא דְּכָל זְכוּתָא דַּהֲוָה לֵיהּ לְרִאשׁוֹן בְּגַוָּהּ זָבֵין – קנאה על דעת כן שיהיו לו כל הזכויות שיש לראשון בה.

מביאה הגמרא דין נוסף במי שקנה קרקעות מהלוה, ומכר חלקם לאחרים: אָמַר רָבָא, רְאוּבֵן שֶׁלּוֶה מעות, ואחר כך מָכַר את כָּל שְׂדוֹתָיו לִשְׁמְעוֹן, וְהָלַךְ שִׁמְעוֹן וּמָכַר שָׂדֶה אַחַת לְלֵוִי, ולאחר מכן בָּא בַּעַל חוֹב דִּרְאוּבֵן לגבות את חובו מהלקוחות, הדין הוא שהבירירה בידו, אם רָצָה לגבות מִזֶּה – מלוי, שהוא הלוקח השני, גּוֹבֶה ממנו [וכטעם שיבואר להלן], ואם רָצָה לגבות מִזֶּה – משמעון, שהוא הלוקח הראשון, גּוֹבֶה ממנו, כיון שהוא הראשון שקנה את כל שעבודו של הבעל חוב. מבארת הגמרא באיזה אופן נאמר דין זה, וְלֹא אֲמָרַן שגובה מהשני, אֶלָּא באופן דְּזָבַן השני בֵּינוֹנִית, שהיא עיקר דין גבייתו של הבעל חוב, אֲבָל אם זָבַן השני עִידִית וְזִיבּוּרִית, והשאיר את הבינונית ביד הראשון, לֹא, משום דְּאָמַר לֵיהּ הלוקח השני, לָהָכִי דָּיְירִי וְזָבְנִי – משום כך דקדקתי וקניתי קרקעות עִידִית וְזִיבּוּרִית, שהם אַרְעָא דְּלָא חֲזֵיָא לָךְ – קרקעות שאינן ראויות לך, שהרי דינך בבינונית, וכיון שדקדקתי בכך לא תגבה אלא מהבינונית שביד הלוקח הראשון. ממשיכה הגמרא לבאר, וַאֲפִילּוּ אם זָבַן השני בֵּינוֹנִית, נַמִּי לֹא אֲמָרַן שיגבה ממנו הבעל חוב, אֶלָּא באופן דְּלֹא שַׁיֵּיר – שלא השאיר ביד הראשון בֵּינוֹנִית דִּכְוָותֵיהּ [–כמותה], כיון דְּלֹא מָצֵי אָמַר לֵיהּ – לבעל חוב, 'הַנַּחְתִּי לָךְ מָקוֹם לגבות את חובך לְגַבֵּי שִׁמְעוֹן', שהוא הלוקח הראשון, וכיון שהבינונית היחידה נמצאת ברשות הלוקח השני, גובה ממנו. אֲבָל אם שַׁיֵּיר בֵּינוֹנִית דִּכְוָותֵיהּ גַּבֵּי שִׁמְעוֹן, לֹא גָבֵי מִינֵּיהּ – אין הבעל חוב גובה מלוי, שהוא הלוקח השני, משום דְּמָצֵי אָמַר לֵיהּ – ואין הבעל חוב יכול לטעון 'לַאו בַּעַל דְּבָרִים דִּידִי אַתְּ' – אינך בעל דיני ואיני צריך לדון עמך, שהרי איני בא להוציא ממך ממון אלא מהלוקח. וטעם הדין, דְּאָמַר לֵיהּ המוכר, אִי מַפְקַתְּ מִינֵּיהּ – אם תגבה את השדה מהלוקח, עָלַי הָדַר – יחזור לתובעה ממני, שהרי מכרתיה לו באחריות, ולכן אני נחשב כ'בעל דבר' בנידון זה. מביאה הגמרא לשון אחרת בדין זה: וְאִיכָּא דְּאָמְרִי, שֶׁאִם מכרה שֶׁלֹּא בְּאַחֲרָיוּת, נַמִּי יכול המוכר לדון עם הבעל חוב ולסלקו מעל שמעון, משום דְּאָמַר לֵיהּ המוכר, דין זה נוגע לי, כיון דְּלֹא נִיחָא לִי דְּתֶהֱוֵי לִשְׁמְעוֹן תַּרְעוֹמֶת עָלַי – איני רוצה שתהיה לשמעון תרעומת עלי, שמכרתי לו שדה משועבדת והוציאוה מידו.

אגב הדינים הקודמים הובא כאן דין נוסף לגבי מוכר קרקע לחבירו, ובאו להוציאה מידו: וְאָמַר אַבֵּי, רְאוּבֵן שֶׁמָּכַר שָׂדֶה לִשְׁמְעוֹן שֶׁלֹּא בְּאַחֲרָיוּת,